

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

№ 04-03/6-183

«13» березня 2015 р.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ (01033, м Київ, вул. Жилянська, 14)

Суб'єкти права на конституційне подання 48 народних депутатів України

Уповноважені за дорученням народні
депутати України:

Долженков Олександр Валерійович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

Ел. пошта: Dolzhenkov.Oleksandr@rada.gov.ua

Тел: (044) 255-37-71

Німченко Василь Іванович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

Ел. пошта: Nimchenko.Vasyl@rada.gov.ua

Тел: (044) 255-35-13

Шпеню Дмитро Юрійович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

Ел. пошта: Shpenov.Dmytro@rada.gov.ua

Тел: (044) 255-31-38

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу першого, пунктів першого та восьмого частини першої статті 4, частини четвертої статті 10, пунктів восьмого – десятого частини першої статті 13, частини першої статті 14 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР опублікований у газеті «Голос України» від 03 квітня 1998 р.) зі змінами, внесеними згідно із Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони» від 25 грудня 2014 року № 43-VIII (опублікований у газеті «Голос України» від 30 грудня 2014 р. — № 252)

Відповідно до статті 150 Конституції України, статей 13, 39 і 40 Закону України 16 жовтня 1996 року № 422/96-ВР «Про Конституційний Суд України» звертаємося до Конституційного Суду України з клопотанням про визнання такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) окремих положень Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР («Голос України» від 03 квітня 1998 р.) зі змінами внесеними Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони» від 25 грудня 2014 року № 43-VIII («Голос України» від 30 грудня 2014 р. — № 252) (далі – Закон № 43-VIII).

З набранням чинності Закону № 43-VIII його положення стали частиною Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» № 183/98-ВР, а тому предметом дослідження на відповідність Конституції України є окремі положення Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР (далі – Закон).

Вважаємо такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) наступні положення Закону:

- **частина перша статті 4** щодо: визначення функцій Ради національної безпеки і оборони України (далі – РНБО) як цим Законом, так і Конституцією України (абзац перший); надання Раді національної безпеки і оборони України повноважень нарівні з внесенням пропозицій Президенту України, приймати самостійні рішення (абзац перший пункту 1); надання повноважень на координацію і контроль за діяльністю органів виконавчої влади з протидії корупції, забезпечення громадської безпеки та боротьби із злочинністю з питань національної безпеки і оборони (пункт 8);

- **частина четверта статті 10** щодо обов'язковості рішень РНБО, введених в дію указами Президента України, для виконання органами виконавчої влади;

- **пункти 8-10 частини першої статті 13** щодо повноважень Секретаря РНБО:

здійснювати у період між засіданнями РНБО «координацію і контроль за виконанням рішень Ради національної безпеки і оборони України

центральними та місцевими органами виконавчої влади, правоохоронними органами, військовими формуваннями у сферах державної безпеки, правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією у воєнній сфері та сфері безпеки державного кордону України, у сферах військово-технічного співробітництва, зовнішньополітичній, внутрішньополітичній, інформаційній, економічній, науково-технологічній, екологічній, соціальній та гуманітарній сферах відповідно до введених в дію указами Президента України рішень Ради національної безпеки та оборони України» (пункт 8);

організації роботи Ставки Верховного Головнокомандувача (пункт 9);

участі у розгляді кадрових питань в органах державної влади, діяльність яких пов'язана з питаннями національної безпеки і оборони і зайняття посад в яких вирішує безпосередньо, або узгоджує виключно Президент України, вносити пропозиції, щодо призначення і звільнення керівництва військових формувань, правоохоронних органів у межах повноважень Президента України (пункт 10);

- частина перша статті 14 щодо надання права РНБО за своїм рішенням в рамках коштів, передбачених Державним бюджетом України утворювати міжвідомчі комісії, робочі та консультативні органи.

Відповідно до вимог пункту 4 частини другої статті 39 Закону України «Про Конституційний Суд України» наводимо правове обґрунтування тверджень, щодо неконституційності зазначених положень Закону.

I. Щодо неконституційності окремих положень частини першої статті 4 та пунктів 1 і 8 частини першої статті 4 Закону

Частина перша статті 4 Закону закріпила положення, згідно якого функції Ради національної безпеки і оборони визначаються, як Конституцією України так і цим Законом (абзац перший) і на реалізацію цих функцій вона наділяється правом розробляти та розглядати на своїх засіданнях питання, які відповідно до Конституції та законів України, Стратегії національної безпеки України, Воєнної доктрини України належать до сфери національної безпеки і оборони, та подає пропозиції Президентові України, **приймає рішення** щодо... (абзац перший пункту 1).

Таким чином, РНБО уповноважується окрім внесення пропозицій Президенту України, приймати самостійні рішення, зокрема з питань утворення робочих та консультативних органів (стаття 14 Закону).

Відповідно до частини другої статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Змістовний аналіз положень Конституції України (статті 107) і Закону (статей 3, 4) в їх сукупності дає підстави стверджувати, що за своїм призначенням РНБО є координаційним органом з питань безпеки та охорони при Президенті України, обсяг повноважень в діяльності якого полягає у виконанні координаційних та контрольних повноважень, що реалізуються шляхом внесення пропозицій Президенту України, в тому числі у вигляді прийнятих рішень, які вводяться в дію указом Президента України.

При цьому, згідно частини восьмої статті 107 Основного Закону України компетенція та функції РНБО визначаються законом, а не Конституцією України, як це передбачають зміни внесені до частини першої статті 4 Закону.

Вважаємо, що є неприпустимим і таким, що суперечить Основному Закону України, закріплення на законодавчому рівні (частина перша статті 4 Закону) положення про те, що функції РНБО визначені Конституцією України. До того ж є загально визнаним конституційним принципом верховенства права, що правове регулювання відносин на конституційному рівні є виключною сферою дії норм Конституції України.

З цього приводу Конституційний Суд України у Рішенні від 23 грудня 1997 року № 7-зп (справа про Рахункову палату) наголосив, що: *«Верховенство конституційних норм поширюється на всі сфери державної діяльності, в тому числі і на законотворчий процес. Верховна Рада України, приймаючи закони, не має права допускати невідповідностей щодо будь-яких положень, прямо закріплених в Конституції України».*

Тож, як колегіальний і координаційний орган РНБО за своїм статусом і призначенням не відноситься до органів державної влади з притаманними для них контрольними, управлінськими та розпорядчими функціями і не уповноважений на прийняття нормативно-правових (правових) актів, в тому числі у вигляді рішень від імені органу влади в будь-якій сфері діяльності законодавчої, виконавчої чи судової гілки влади.

Конституційний Суд України в Рішенні від 01 квітня 2008 року № 4-рп/2008 (справа про Регламент Верховної Ради України) зазначив, що поділ державної влади є структурною диференціацією трьох рівнозначних основних функцій держави, і «відображає функціональну визначеність

кожного з державних органів, передбачає не тільки розмежування їх повноважень, а й їх взаємодію, систему взаємних стримувань та противаг, які мають на меті забезпечення їх співробітництва як єдиної державної влади».

Цією правовою позицією Конституційний Суд підтвердив зв'язок принципу поділу влади та принципу правової визначеності як передумову стабільності підтримання громадського миру і злагоди в державі (підпункт 4.1 пункту 4 мотивувальної частини зазначеного Рішення).

Згідно частини другої статті 8 Основного Закону України, Конституція України має найвищу юридичну силу, закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

У відповідності з положенням частини сьомої статті 107 Конституції України рішення РНБО, як координаційного органу з питань національної безпеки і оборони, за своєю направленістю є невід'ємною складовою указів Президента України, якими ці рішення вводяться в дію.

Саме у такий спосіб конституціодавець визначив набуття статусу нормативно-правового акта для рішення РНБО і без прийняття відповідного указу Президента України по введенню в дію кожного із цих рішень РНБО, вони не можуть мати юридичних наслідків і бути віднесеними до нормативно-правових (правових) актів.

Відповідно до пункту 8 частини першої статті 4 Закону РНБО «координує і контролює діяльність органів виконавчої влади з протидії корупції, забезпечення громадської безпеки та боротьби із злочинністю з питань національної безпеки і оборони».

Зауважуємо, що статтею 6 Основного Закону України встановлено, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша). Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України (частина друга).

Стаття 106 Конституції України закріплює обсяг повноважень глави держави по забезпеченню державної незалежності і національної безпеки України, яку він здійснює шляхом видання указів і розпоряджень, які є обов'язковими до виконання на території України (частина третя). Через зазначені акти Президент України, як гарант додержання Конституції України, забезпечує дотримання принципу здійснення державної влади на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову у визначених Конституцією України межах і відповідно до законів України та не може втручатись у компетенцію інших органів державної влади.

Вищим органом у системі органів виконавчої влади є Кабінет Міністрів України, який відповідальний перед Президентом України і Верховною Радою України, підконтрольний і підзвітний Верховній Раді України у межах, передбачених Конституцією (частина перша і друга статті 113 Основного Закону України).

Згідно з частиною третьою статті 113 Конституції України Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України.

На виконання повноважень, визначених Конституцією та законами України Кабінет Міністрів України здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю; спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади; утворює, реорганізовує та ліквідує відповідно до закону міністерства та інші центральні органи виконавчої влади (пункти 7, 9 і 9¹ статті 116 Основного Закону України).

Таким чином, забезпечення координації і контролю діяльності органів влади всіх рівнів у сфері протидії корупції та боротьби із злочинністю є виключною компетенцією системи органів виконавчої влади, які при здійсненні своїх функцій зобов'язані виконувати, зокрема, укази Президента України.

Доцільно зазначити, що Президент України не може змінювати визначені Конституцією України функції Кабінету Міністрів України чи підміняти вищий орган виконавчої влади у здійсненні його функцій, повноважень чи компетенції.

Такі твердження узгоджуються з правовою позицією Конституційного Суду України відповідно до якої «Президент України не може змінювати визначені Конституцією України функції Кабінету Міністрів України..., а також підміняти вищий орган у системі органів виконавчої влади у здійсненні його функцій» (Рішення від 5 жовтня 2005 р. №7-рп (справа про управління нафтовою галуззю)).

Крім того, необхідно зазначити, що віднесення до компетенції Ради національної безпеки і оборони України питання координації і контролю за діяльністю органів виконавчої державної влади у сфері протидії корупції не кореспондується з приписами частини першої статті 4 Закону України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII «Про запобігання корупції», які визначають, що центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізує державну антикорупційну політику є Національне агентство з питань запобігання корупції.

З огляду на вищенаведене, положення пункту 8 частини першої статті 4 Закону суперечать статтям 6, 106, 107, 113 і 116 Конституції України, приписи яких не допускають втручання в діяльність органів виконавчої влади у спосіб не передбачений Основним Законом України чи підміну функцій державних органів шляхом розширення конституційно визначених повноважень Президента України нормами Закону, які порушують основоположні принципи поділу державної влади.

II. Щодо неконституційності положень частини четвертої статті 10 Закону

Частина четверта статті 10 Закону визначає, що «рішення Ради національної безпеки і оборони України, введені в дію указами Президента України, є обов'язковими до виконання органами виконавчої влади».

Зазначеною нормою виокремлено обов'язковість виконання таких указів Президента України лише для органів виконавчої влади, що суперечить частині другій статті 106 Конституції України, згідно якої всі укази і розпорядження Президента України є обов'язковими до виконання на території України.

Оскільки обов'язковість виконання актів Президента України, в тому числі прийнятих як Головою Ради національної безпеки і оборони України, не містить будь-яких обмежень щодо кола суб'єктів, яких стосується цей обов'язок, виокремлення їх з числа органів виконавчої влади чи інших суб'єктів, має наслідком звуження сфери дії указів і розпоряджень Президента України та порушує приписи статті 106 Конституції України.

Враховуючи викладене, вважаємо, що частина четверта статті 10 Закону не відповідає Конституції України, є неконституційною.

III. Щодо неконституційності положень пунктів 8-10 частини першої статті 13 Закону

Згідно пункту 8 статті 13 Закону Секретар Ради національної безпеки і оборони України наділяється повноваженнями на здійснення у період між засіданнями РНБО на «координацію і контроль за виконанням рішень Ради національної безпеки і оборони України центральними та місцевими органами виконавчої влади, правоохоронними органами, військовими формуваннями у сферах державної безпеки, правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, у воєнній сфері та сфері безпеки державного кордону України, у сферах військово-технічного співробітництва, зовнішньополітичній, внутрішньополітичній, інформаційній, економічній,

науково-технологічній, екологічній, соціальній та гуманітарній сферах відповідно до введених в дію указами Президента України рішень Ради національної безпеки та оборони України».

Зазначаємо, що цією нормою Закону Секретар РНБО як керівник апарату наділяється повноваженнями, які згідно із статтею 107 Конституції України віднесено до виключної компетенції колегіального координаційного органу з питань національної безпеки і оборони при Президентові України – Ради національної безпеки і оборони України на чолі з главою держави. Згідно із частиною другою зазначеної статті головним завданням і змістом діяльності Ради національної безпеки і оборони України є координація та контроль діяльності органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони.

Саме спираючись на цей орган Президент України як гарант державного суверенітету, територіальної цілісності України має можливість ефективно здійснювати керівництво у сферах національної безпеки і оборони України, виконувати функції Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України (пункт 17 статті 106 Конституції України), реалізовувати інші конституційні повноваження, передбачені пунктами 19, 20, 21 статті 106 Основного Закону України.

Виходячи з наведених вище основоположних засад конституційно-правового статусу Президента України в період між засіданнями Ради національної безпеки і оборони України, лише глава держави уповноважений здійснювати координацію діяльності Ради національної безпеки і оборони України, центральних та місцевих органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони.

Основним Законом України визначено, що Президент України як глава держави (частина перша статті 102) забезпечує, зокрема, державну незалежність, національну безпеку і здійснює керівництво у сферах національної безпеки і оборони держави (пункти 1 і 17 частини першої статті 106).

Кабінет Міністрів України відповідно до своїх конституційних повноважень, передбачених статтею 116 Конституції України, здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю, в тому числі через координацію роботи відповідних міністерств, органів виконавчої влади, утворення, реорганізацію та ліквідацію центральних органів влади, здійснення інших повноважень, визначених Конституцією та законами України.

Виходячи з наведеного та враховуючи положення частини другої статті 106 Конституції України, якою сформульовано принцип унеможливлення передачі повноважень Президента України іншим особам або органам, є таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) положення пункту 8 частини першої статті 13, згідно з яким Секретар Ради національної безпеки і оборони здійснює у період між засіданнями Ради національної безпеки і оборони України координацію центральних та місцевих органів виконавчої влади, правоохоронних органів, військових формувань у сферах державної безпеки, правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, у воєнній сфері безпеки державного кордону України, у сферах військово-технічного співробітництва, зовнішньополітичній, інформаційній, економічній, науково-технологічній, екологічній, соціальній та гуманітарній сферах відповідно до введених у дію указами Президента України рішень Ради національної безпеки і оборони України.

Звертаємо увагу, що відповідно до частини другої статті 113 Основного Закону України Кабінет Міністрів України є відповідальним перед Президентом України і керується, зокрема, актами глави держави, виданими в межах його конституційних повноважень.

Як зазначалось вище, з цього приводу Конституційний Суд України вказав, що «Президент України не може змінювати визначені Конституцією України функції Кабінету Міністрів України ..., а також підміняти вищий орган виконавчої влади у здійсненні його функцій» (Рішення №7-рп/2005 від 5 жовтня 2005 року).

Відповідно пункту 9 статті 13 Закону Секретар Ради національної безпеки і оборони України організовує роботу Ставки Верховного Головнокомандувача.

Згідно пункту 17 частини першої статті 106 Конституції України Президент України є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки і оборони держави; а також в силу пункту 18 цієї статті очолює Раду національної безпеки і оборони України.

Відповідно до частини першої статті 8 Закону України від 6 грудня 1991 року № 1932-ХІІ «Про оборону України» (далі – Закон № 1932-ХІІ) для забезпечення стратегічного керівництва Збройними Силами України, іншими військовими формуваннями та правоохоронними органами в особливий період може створюватися Ставка Верховного Головнокомандувача як вищий колегіальний орган воєнного керівництва обороною держави у цей період.

Пропозиції про утворення Ставки Верховного Головнокомандувача, її персонального складу та граничної чисельності подаються Радою національної безпеки і оборони України на розгляд Президенту України і вводяться в дію Указом Президента України. Положення про Ставку Верховного Головнокомандувача затверджує Президент України (частина друга статті 8 Закону № 1932-ХІІ).

Відповідно до частини першої статті 11 Закону № 1932-ХІІ головним військовим органом з планування оборони держави, управління застосування Збройних Сил України, координації та контролю за органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, військовими формуваннями, утвореними відповідно до законів України, та правоохоронними органами у межах, визначених цим Законом, іншими законами України і нормативно-правовими актами Президента України, Верховної Ради України та Кабінету Міністрів України.

Саме Генеральний штаб Збройних Сил України в особливий період є робочим органом Ставки Верховного Головнокомандувача (частина друга статті 11 Закону № 1932-ХІІ).

Наведене вище кореспондується з конституційними повноваженнями Президента України як Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України на організацію діяльності, створеної ним Ставки Верховного Головнокомандувача.

За таких обставин, приписи пункту 9 статті 13 Закону щодо надання повноважень Секретарю Ради національної безпеки і оборони України організувати роботу Ставки Верховного Головнокомандувача є такими, що не відповідають статті 106 Конституції України як такі, що звужують обсяг виключних повноважень Президента України як Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України та не узгоджуються з положеннями Закону № 1932-ХІІ, якими визначено органи військового командування по забезпеченню виконання конституційних повноважень Верховним Головнокомандувачем, в тому числі Генеральним штабом Збройних сил України як робочим органом Ставки Верховного Головнокомандувача в особливий період.

Згідно пункту 10 частини першої статті 13 Закону Секретар Ради національної безпеки і оборони України наділяється повноваженнями брати участь у розгляді пропозицій щодо кандидатур на посади в органах державної влади, діяльність яких пов'язана з питаннями національної безпеки і оборони України і які призначаються на посаду Президентом України або за погодженням із Президентом України; вносить на розгляд Президента України пропозиції щодо призначення і звільнення керівництва

військових формувань, правоохоронних органів у межах повноважень Президента України.

Формування складу центральних органів виконавчої влади та реалізація повноважень щодо кадрових призначень, у тому числі щодо призначення і звільнення керівництва військових формувань та правоохоронних органів є виключними повноваженнями глави держави, визначеними пунктами 5-14 та 17 статті 106 Конституції України.

Згідно з положеннями частини шостої статті 6 Закону України від 25 березня 1992 року № 2232-XII «Про військовий обов'язок і військову службу» порядок призначення на військові посади встановлюється Конституцією, законами України та положеннями про проходження військової служби та служби у військовому резерві громадянами.

Проте, ні Конституція, ні закони, які стосуються основ національної безпеки, організації Збройних Сил України і забезпечення громадського порядку, не передбачають участі Секретаря РНБО у розгляді пропозицій щодо кандидатур на посади в органах державної влади та їх узгодження з Президентом України, а також права «вносити на розгляд Президента України пропозиції щодо призначення і звільнення керівництва військових формувань, правоохоронних органів у межах повноважень Президента України».

Відповідно до положень частини першої статті 13 Закону України від 19 червня 2003 року № 975-IV «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» Президент України як глава держави здійснює свої конституційні повноваження у сфері контролю над Воєнною організацією та правоохоронними органами держави, в тому числі «призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань, правоохоронних органів».

До того ж, частиною другою статті 13 зазначеного Закону встановлено, що контроль за діяльністю Збройних Сил України, інших військових формувань і органів виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони та правоохоронної діяльності Президент України здійснює як безпосередньо, так і через очолювану ним Раду національної безпеки і оборони України та створювані ним у разі необхідності відповідно до пункту 28 частини першої статті 106 Конституції України допоміжні служби.

Оскільки реалізація таких повноважень Президентом України не передбачає обмежень чи додаткових умов, які б визначали обсяг його повноважень в цій сфері, закріплені в пункті 10 частини першої статті 13 Закону, дії чи пропозиції Секретаря РНБО зобов'язуючого характеру щодо

прийняття кадрових рішень (призначень) Президентом України звужують та обмежують обсяг його конституційних повноважень і суперечать приписам статті 106 Основного Закону України.

Зазначені вище правові доводи дають підстави стверджувати, що оспорювані положення Закону не відповідають конституційному призначенню РНБО. Якщо Конституція України закріплює за РНБО функцію «координації за органами виконавчої влади у сфері національної безпеки і оборони», то оспорювана норма Закону прирівнює РНБО до центрального органу виконавчої влади і покладає на неї функції: «координації та контролю діяльності виконавчої влади з протидії корупції, забезпечення громадської безпеки та боротьби зі злочинністю з питань національної безпеки і оборони».

Законодавець значно ширше тлумачить повноваження РНБО, надані Основним Законом України, що порушує визначений механізм організації та порядку діяльності органів державної влади та протирічить положенням статей 6, 107, 116 і 117 Конституції України.

IV. Щодо неконституційності положень частини першої статті 14 Закону

Статтю 14 Закону встановлено, що для опрацювання і комплексного вирішення проблем міжгалузевого характеру, забезпечення науково-аналітичного та прогностичного супроводження діяльності Ради національної безпеки і оборони України за її рішенням в рамках коштів, передбачених Державним бюджетом України, можуть утворюватися міжвідомчі комісії, робочі та консультативні органи (**частина перша**).

Таким чином, надання РНБО повноважень приймати самостійні рішення щодо утворення робочих, консультативних та інших допоміжних органів не узгоджується з приписами статті 107 Конституції України, які визначили РНБО координаційний орган при Президентові України, а всі рішення РНБО вводяться в дію Президентом України.

Акцентуємо увагу на те, що при обґрунтуванні невідповідності Конституції України положень частини першої статті 4 Закону наведені всі доводи неконституційності норм Закону в частині наділення РНБО повноваженнями приймати рішення без введення їх в дію указами Президента України, в тому числі, відносно частини першої статті 14 Закону.

Зважаючи на те, що метою конституційного подання є недопущення обмеження повноважень Президента України як гаранта додержання Конституції України, що має наслідком неналежне виконання функцій глави держави, є нагальною необхідністю визнання цього конституційного

провадження невідкладним у порядку статті 57 Закону України «Про Конституційний Суд України».

На підставі вищевикладеного та керуючись статтями 147 і 150 Конституції України, статей 39 і 40 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням;

2. Визнати конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням невідкладним;

3. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) положення Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України»:

абзацу першого, пунктів 1 і 8 частини першої статті 4, згідно яких «відповідно до функцій, визначених Конституцією України та цим Законом, Рада національної безпеки і оборони України:»; «розробляє та розглядає на своїх засіданнях питання, які відповідно до Конституції та законів України, Стратегії національної безпеки України, Воєнної доктрини України належать до сфери національної безпеки і оборони, та подає пропозиції Президентові України, приймає рішення щодо:»; «координує і контролює діяльність органів виконавчої влади з протидії корупції, забезпечення громадської безпеки та боротьби із злочинністю з питань національної безпеки і оборони» - статтям 6, 8, частині другій статті 19, статтям 106, 107, 113, 116 Конституції України;

частини четвертої статті 10, згідно яких «рішення Ради національної безпеки і оборони України, введені в дію указами Президента України, є обов'язковими до виконання органами виконавчої влади» - статті 106 Конституції України;

пунктів 8-10 частини першої статті 13, згідно яких Секретар Ради національної безпеки і оборони України: «здійснює у період між засіданнями Ради національної безпеки і оборони України координацію і контроль за виконанням рішень Ради національної безпеки і оборони України центральними та місцевими органами виконавчої влади, правоохоронними органами, військовими формуваннями у сферах державної безпеки, правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, у воєнній сфері та сфері безпеки державного кордону України, у сферах військово-технічного співробітництва, зовнішньополітичній, внутрішньополітичній, інформаційній, економічній, науково-технологічній, екологічній, соціальній та гуманітарній сферах відповідно до введених у дію указами Президента України рішень Ради національної безпеки і оборони України» (пункт 8); «організовує роботу Ставки Верховного Головнокомандувача у разі її утворення» (пункт 9); «бере участь у розгляді пропозицій щодо кандидатур на посади в органах державної влади, діяльність яких пов'язана з питаннями національної безпеки і оборони України і які призначаються на посаду

Президентом України або за погодженням із Президентом України; вносить на розгляд Президента України пропозиції щодо призначення і звільнення керівництва військових формувань, правоохоронних органів у межах повноважень Президента України» (пункт 10) - статті 6, частині другій статті 102, статтям 106, 107, 116, 117 Конституції України;

частині першої статті 14, згідно яких «для опрацювання і комплексного вирішення проблем міжгалузевого характеру, забезпечення науково-аналітичного та прогнозного супроводження діяльності Ради національної безпеки і оборони України за її рішенням в рамках коштів, передбачених Державним бюджетом України, можуть утворюватися міжвідомчі комісії, робочі та консультативні органи» - - статтям 6, 8, частині другій статті 19, статтям 106, 107, 113, 116 Конституції України.

4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням:

Долженкова Олександра Валерійовича – народного депутата України;
Німченка Василя Івановича – народного депутата України;
Шпенова Дмитра Юрійовича – народного депутата України.

Додатки:

1. Витяг із Конституції України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР;
2. Витяг із Закону України «Про Конституційний Суд України» від 16.10.1996 № 422/96-ВР;
3. Закон України «Про Раду національної безпеки і оборону України» від 05.03.1998 № 183/98-ВР;
4. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони» від 25 грудня 2014 року № 43-VIII;
5. Витяг із Закону України «Про запобігання корупції» № 1700-VII від 14 жовтня 2014 року;
6. Витяг із Закону України «Про оборону України» від 6 грудня 1991 року № 1932-XII;
7. Витяг із Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» від 25 березня 1992 року № 2232-XII;
8. Витяг із Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» від 19 червня 2003 року № 975-IV.
9. Рішення Конституційного Суду України від 05.10.2005 № 7-рп/2005 (справа про управління нафтовою галуззю);
10. Рішення Конституційного Суду України від 23 грудня 1997 року № 7-зп (справа про Рахункову палату);
11. Рішення Конституційного Суду України від 1 квітня 2008 року №4-рп (справа про Регламент Верховної Ради України)
12. Три примірники конституційного подання та доданих до нього матеріалів.

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу першого, пунктів першого та восьмого частини першої статті 4, частини четвертої статті 10, пунктів восьмого – десятого частини першої статті 13, частини першої статті 14 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР (опублікований у газеті «Голос України» від 03 квітня 1998 р.) зі змінами, внесеними згідно із Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони» від 25 грудня 2014 року № 43-VIII (опублікований у газеті «Голос України» від 30 грудня 2014 р. — № 252)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1	Керашенко Н.Ю.	164	
2	Звизильський Ю.Л.	255	
3	Дворочаєв Ю.М.	172	
4	Ломаченко О.В.	182	
5	Віщій О.П.	164	
6	Добкин А.А.	162	
7	Добкин Д.М.	376	
8	Нечаєв О.І.	110	
9	Львовська Ю.К.	175	
10.	Лісофунт Н.І.	166	
11	Мирошніченко Ю.Р.	171	

11/09/2016) підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу першого, пунктів першого та восьмого частини першої статті 4, частини четвертої статті 10, пунктів восьмого – десятого частини першої статті 13, частини першої статті 14 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР (опублікований у газеті «Голос України» від 03 квітня 1998 р.) зі змінами, внесеними згідно із Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони» від 25 грудня 2014 року № 43-VIII (опублікований у газеті «Голос України» від 30 грудня 2014 р. — № 252)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
12	Дилану Александр Юрьевич	161	
13	Ставерко Юрій Олександрович	183	
14	Іваков Костянтин Юрійович	246	
15	Сажченко Андрій Володимирович	247	
16	Львовский Сергій Володимирович	171	
17	Дундов Сергій Володимирович	309	
18	Солод Юрій Васильович	257	
19	Балицкий Евгений Вя.	284	
20	Ківакел Сергій Васильович	333	
21	Кисельников Валерій Вікторович	366	
22	Демисенко Анатолій Петрович	371	

11 (одинадцять) підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу першого, пунктів першого та восьмого частини першої статті 4, частини четвертої статті 10, пунктів восьмого – десятого частини першої статті 13, частини першої статті 14 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР (опублікований у газеті «Голос України» від 03 квітня 1998 р.) зі змінами, внесеними згідно із Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони» від 25 грудня 2014 року № 43-VIII (опублікований у газеті «Голос України» від 30 грудня 2014 р. — № 252)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
23	Мергенко І.М.	147	
24	Скорик Микола Леонідович	169	
25	Зозуля Юлія Миколаївна	310	
26	Гончарук Іван Миколай	308	
27	Новоселівський Василь Владиславович	179	
28	Ларін Сергій Миколайович	165	
29	Шурин Ігор Миколайович	186	
30	Гончарова Тетяна Дмитрівна	168	
31	Радимович Ірина	163	
32	Безіменко Юрій	160	
33	Гонієв Михайло Михайлович	181	

неодержавлять підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу першого, пунктів першого та восьмого частини першої статті 4, частини четвертої статті 10, пунктів восьмого – десятого частини першої статті 13, частини першої статті 14 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР (опублікований у газеті «Голос України» від 03 квітня 1998 р.) зі змінами, внесеними згідно із Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони» від 25 грудня 2014 року № 43-VIII (опублікований у газеті «Голос України» від 30 грудня 2014 р. — № 252)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
34	Німченко Володимир Іванович	№ 184	
35	Семко Сергій Михайлович	№ 265	
36	Александров Олег Сергійович	№ 250	
37	Шенков Дмитро Олександрович	252	
38	Колесніков Дмитро Іванович	180	
39	Матвієнко Сергій Анатолійович	263	
40	Морозко Ірина Миколаївна	178	
41	Марія Іванівна Криворученко Валентина Іванівна	251	
42	Кіселев Ігор Миколайович	176	
43	Гусак Володимир Григорійович	174	
44	Козак Тарас Романович	173	

підписують / підписі

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу першого, пунктів першого та восьмого частини першої статті 4, частини четвертої статті 10, пунктів восьмого – десятого частини першої статті 13, частини першої статті 14 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР (опублікований у газеті «Голос України» від 03 квітня 1998 р.) зі змінами, внесеними згідно із Законом України «Про внесення змін до Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони» від 25 грудня 2014 року № 43-VIII (опублікований у газеті «Голос України» від 30 грудня 2014 р. — № 252)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
45	Шенцев Дмитро Олександрович	374	
46	Розвадовський Віктор Іванович	1281	
47	Шенобельов Ю. А	344	
48	Григорук М	235	

Всього 48 (сорок вісім) підписів народних депутатів України.

Київська
Управління кадрів

В. Максименко
03.03.2015р

4(чотире) підписи